

Raabet om, at „Vort Haab rækker videre!“, der bar sidste Valg sammen med Modstanden fra Venstres og fra de Konservatives Side imod de prisregulerende Foranstaltninger, der fra radikal Side var gennemført under Krigen. Man ved, at det var netop paa dette Grundlag, misbrugende den sønderjydske Sag, at man i 1920 naaede det Flertal, man har i Dag, og ingenlunde fordi Militærspørgsmaalet spillede nogen som helst Rolle under denne Valgkamp. Det ved alle her, der er ingen, der vil bestride dette, det var ikke Militærspørgsmaalet, der spillede en Rolle under Valgkampen i 1920.

Men selv om det havde været Tilfældet, forekommer det mig, at saaledes som Partistillingen er, hvor Afgørelsen staar paa faa Stemmer her i Rigsdagen, hvor der i alt Fald kun er et knebent Flertal, hvor de Medlemmer, der slutter sig til Flertallet, aabent erkender, at de ikke synes om det, der her er lavet, men er nødt til at bøje sig af Partihensyn, hvor det ikke er en Hær, der er enig, sikker paa, at Sagen er god, men hvor man slutter sig til den, fordi man ikke kan se andre Veje — *der* maa det Krav stilles fra vor Side: Gennemfør ikke denne Militærordning, før Vælgerne har haft Lejlighed til at udtale sig derom, de Vælgere, der dog, naar det kommer til Stykket, skal bære den.

Det forekommer mig at være en ganske umulig Stilling, Flertallet tager, naar det siger: Det Krav afviser vi; vi tror ganske vist, som det ærede Medlem I. A. Hansen, ikke, at vi har Flertal mellem Vælgerne, men vi har et tilfældigt Flertal her i Folketingssalen, og det Flertal benytter vi. Dagen derpaa, hvis der skulde ske noget, hvis Danmark skulde komme ind i en Krise, hvis en ny Krig skulde udbryde, hvis Militærordningen skulde bruges, saa nytter det ikke, at Mindretallet siger: Vi stemte imod. Saa er vi alle om Bord paa det samme Skib, saa har vi alle samme Forpligtelser. Jeg henstiller derfor til den højtærede Statsminister: Sid ikke Kravet overhørig, lad os dog i det mindste i en saa vigtig Sag faa Lov til at høre, hvad Vælgerne mener, vær dog sikker paa at have et Flertal, inden De gennemfører noget, der kan betyde Ulykke, der kan betyde den største Fordærvelse for vort Land. Thi ikke en fra Flertallets Side vover jo at paastaa: Vi er fuldkommen sikre paa, at et Flertal staar bag ved os.

Jeg har endnu tilbage at omtale det af det radikale Venstre stillede Forslag.

Heller ikke dette kan Socialdemokratiet stemme for. Vi mener, at det, som kræves i dette Forslag, er mere, end der gøres nødvendigt. Vi behøver ikke en saa stor Styrke til Politiforanstaltninger, som det radikale Venstre kræver. Vi forstaar, at hvis det radikale Venstres Forslag kunde gennemføres, vilde det, sammenlignet med Militærordningen af 1909, betyde et stort Fremskridt; men paa den anden Side er Forslaget af en saadan Art, at vi Socialdemokrater ikke ser os i Stand til at stemme for det. Ligesom der fra konservativ og Venstres Side blev gjort Anstrengelser, der til sidst kronedes med Held, for at naa til en Overenskomst, vilde vel ogsaa de Radikale og Socialdemokraterne, den Dag de stod med et Flertal bag sig, gennem Forhandling kunne naa til en Ordning, som begge Partier kunde stemme for. Nu er Forholdet dette, at de Radikale ikke — men det vil vi sikkert faa at vide, naar deres Ordfører nu kommer frem — kan stemme for Socialdemokraternes Forslag, og vi mener heller ikke at kunne stemme for det af det radikale Venstre stillede Forslag, selv om vi erkender, at det, sammenlignet med Ordningen af 1909, betyder et Fremskridt. Men naar vi har undladt Forhandling mellem de to Partier, er det ogsaa af den Grund, at vi ikke raadede over et Flertal, der kunde gennemføre et Forslag, selv om Enighed opnaaedes.

Jeg anbefaler derfor mine Partifæller at stemme for det af Socialdemokratiet stillede Ændringsforslag om Afrustning og, hvis dette skulde blive forkastet, da at stemme imod de øvrige stillede Ændringsforslag.

P. Munch: Under de Forhandlinger, der har fundet Sted i Udvalget, har det vist sig, at det Parti, der i snævrere Forstand er den højtærede Regerings Parti, Partiet Venstre, udelukkende har søgt sine Forhandlinger til højre. Der har ikke været nogen som helst Prøvelse af, om der var Mulighed for dette Parti for at opnaa en Forstaaelse med de andre Partier og navnlig med det Parti, der repræsenterer det Standpunkt, som Partiet Venstre indtog i Tiden forud for 1909 eller i alt Fald i Tiden forud for 1905. Partiet har lige fra første Færd ganske afgjort lagt an paa en eneste Ting: Overenskomsten med det Parti, som man i Militærspørgsmaalet stod skarpt overfor, indtil den store Svingning i Partiets Militærpolitik foregik. Det følger deraf, at vi har